

A szavak forrása

Írta: Alina Nelega

Fordította: Nemes Csilla

Illusztrálta: Moldovan George

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy olyan forrás, amelyből szavak eredtek. Általában csepegtek, néha csurrantak, de megál-lás nélkül buzogtak kifele. Nem léteztek még hosszú mondatok, két-három szóból álltak mindössze. Mesék sem léteztek, de ellenben mindenütt ott voltak a szavak: ott zümmögtek, ahol nem is gondoltad

volna, és lépten-nyomon egyre csak szavakba botlottál. De nem volt értelmük. Semmit, de semmit nem értettél belőlük. Sokan voltak és nagy volt az összevisszaság körülöttük.

De egyik napon Fantezissimus, a jó, de minden hájjal megkent varázsló rábukkant a szavak kútjára. Szeretett varázsolni, és némely varázslata – meg kell vallani – egészen rosszul sült el, annak ellenére, hogy ő egy jó varázsló volt, amint azt már említettem.

Fantezissimusnak tetszett az Értelmetlen Szavak Forrása. Egy ideig játszadozott velük: elrendezte őket szépen tízes sorokba, aztán százas csoportokba, szőnyeget szőtt a szavakból, aztán házikókat rakott össze, de olyanokat, amelyekben tűz lobogott, és a kis kéményeikből szófüst szállt az ég fele. Ez tartott egy jó ideig, amíg Fantezissimus meg nem unta a játékot. Akkor eszébe jutott, hogy va-

lami komolyabb varázslatba kezd, egy olyanba, amely ne legyen unalmas, mindenki szeresse, és soha vége ne szakadjon. Elkezdte tanulmányozni a szavakat, és látta, hogy nem egyformák. Fantezissimus rájött, hogy akadnak köztük nagyon pökhendi szavak is, amelyek minden körülöttük lévő dolgot meg akartak nevezni. De arra is rájött, hogy vannak olyan szavak, amelyek maguk után hívják a többi szót, és ezek szófogadóan követik is őket, mint a kohlót a kiscsibék. Aztán voltak nyughatatlan szavak, amelyek

összekötötték a többi szót egymással. Voltak sánta szavak, morcos szavak, kicsi és nagy szavak, jó és rossz szavak, vagyis mindenféle szó volt, mint a méhkasban a méhek.

És nagyon hasonlítottak is a méhekre, hisz mindenhová röpdöstek, néha csíptek is, de az is megesett, hogy méz csöpögött belőlük.

Miután Fantezissimus rájött, hogy milyen sokfélék a szavak, elkezdte őket sorba rendezni. Kis dobozkákat keresett, amelyekben szóépítményeket helyezett el. Néha sok idejébe telt, amíg sikerült megtöltenie egy dobozkát. Máskor pedig ez egészen egyszerűen ment. A skatulyákat szépen elhelyezte egy polcon, aztán elküldte őket a nagyvilágba, hogy ő is ajándékozhasson valamit az embereknek. Az emberek kártyáknak nevezték el őket. Így hát a kártyák ott ültek szépen rendben, ahogy Fantezissimus elrendezte őket. Ott volt a sok szóépítmény, a sok szóból készült érdekes dolog, hogy amikor kinyitottad a dobozt, szemed-szád elállt a sok érdekességtől: állatok és folyók, nagy hajók, paloták, tündérek, finom sütemények, meg egyéb érdekes dolgok, amelyeket el sem lehet

mesélni, mint például a matematika vagy a kémia.

Némely szó kiugrik a dobozból, és elkezd szaladni mihelyt észreveszi, hogy kinyitottad a könyvet – bocsánat! – Fantezissimus dobozkáját. Aztán visszatérnek és nyugodtan ülnek a helyeiken, amíg ki nem nyitja valaki ismét a dobozt. És ez eltarthat hónapokig, esetleg évekig, évtizedekig, hosszú évszázadokig. A szavak néha fiatalok maradnak, máskor pedig megöregszenek, és ha kinyitod a dobozt, akkor már nem ugrándoznak für-

gén, hanem segítségre van szükségük. Úgyhogy ilyenkor más szavak jönnek a segítségükre, újabbak, fiatalabbak, akiket Fantezissimus küld segítkézni. És mivelhogy a szavak forrása szüntelenül buzogtatja ma is a szavakat, így hát Fantezissimus, a varázsló, ott telepedett le a forrás mellett, és ma is varázslatos szókatulyákat gyárt.

